

Arrest

nr. 253 878 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 februari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 27 februari 2020 om internationale bescherming. Op 7 december 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde gedurende zes jaar op zichzelf in kolonie El Trebol, gelegen in de stad Santa Ana. U werkte van februari 2014 tot en met 26 januari 2020 voor de klantendienst van Tigo. Eind september 2019 was u op een avond met uw hond aan het wandelen bij een park. Drie bendeleden van MS13 riepen u vanuit het donker om tot bij hen te komen. U deed dit, waarop één bendelid u vroeg wie u bent en wat u daar doet en vervolgens ook uw identiteitskaart vroeg. Toen het bendelid het adres van uw vorige kolonie op uw identiteitskaart zag staan, werd hij woedend en zei hij dat bende 18 u had gestuurd. U werd geduwd, geslagen en bedreigd. Een van de andere bendeleden zei plots dat hij u herkende en dat u bij Tigo werkt. De bendeleden zeiden dat ze u die nacht niet meer zouden lastig vallen, maar dat u vanaf dat moment maandelijks \$100 zou moeten betalen. Ze zeiden dat u de volgende ochtend om 7 uur een zwarte zak met het geld in aan uw balkon diende te hangen. U ging er mee akkoord en jullie gingen elks jullie eigen weg op.

U besloot om niet te betalen de volgende ochtend en om heel vroeg, reeds om 4 uur, naar uw werk te vertrekken. 's Avonds keerde u zo snel mogelijk terug van het werk en kwam u om 17.30 uur thuis aan. U ging op deze manier gedurende twee dagen naar het werk. Op de derde dag na de bedreiging, was u echter vergeten meteen na het werk naar de winkel te gaan en diende u dit in de avond te doen. Op uw terugweg van de winkel sprak een jongen u aan die een boodschap had van zijn 'vrienden'. Hij zei dat indien u morgenvroeg niet zou betalen, u weet wat u kan overkomen. Hij liet u weten dat 'ze' weten waar uw ouders, oom en zijn vriendin wonen. Die avond zamelde u het geld bijeen opdat u het de volgende ochtend aan uw balkon kon hangen. De dag nadat u een eerste keer had betaald, was uw auto op verschillende plekken beschadigd. U betaalde maandelijks \$100 gedurende de maanden oktober tot en met december.

Toen u op 26 januari met uw hond ging wandelen, werd u in de hoofdstraat door twee bendeleden benaderd. Opnieuw vroegen zij uw identiteitskaart. Ondertussen had u echter uw adres laten aanpassen naar uw toen huidige adres. De bendeleden merkten dit op maar zeiden dat dat niet betekent dat u niet tot de andere bende behoort. Ze zeiden u dat u vanaf de volgende betaling \$250 per maand zou moeten betalen. Opnieuw werd u bedreigd en geslagen. Eenmaal thuis besepte u dat u dat bedrag niet kon betalen en dat u diende te vluchten. De volgende ochtend vroeg vertrok u met enkele spullen naar uw vader, die in het noorden van Santa Ana woont. Vanaf die dag ging u niet meer werken.

Op aandringen van uw vader besliste u om klacht in te dienen bij de politie. Uw poging dit te doen verliep echter niet van een leien dakje en u diende verschillende keren verschillende politie kantoren te bezoeken, tot dat de laatste keer op 29 januari de inspecteur zei dat hij niet veel voor u kon doen. U kon de bendeleden namelijk niet identificeren, waardoor u door klacht in te dienen enkel zichzelf in gevaar bracht. U besliste enkel de feiten van diefstal en agressie te laten noteren, opdat dat zou worden opgenomen in het archief. Op 7 februari besliste u in overleg met uw vader dat u het land diende te verlaten, omdat uw leven in gevaar was. Op 8 februari kocht uw vader vliegtickets voor u. U verliet El Salvador op 18 februari 2020 en kwam op 19 februari 2020 aan in België. Op 27 februari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en medische kaart neer, evenals de klacht die u neerlegde bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel

48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door bendeleden van MS13, omdat u hen de gevraagde renta van \$250 niet betaalde.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts zijn uw verklaringen over uw problemen met MS-13 weinig overtuigend of aannemelijk. Zo kan het volgende gelezen worden in informatie: "Código or gang code dictates how anyone associated with the gang must behave. "They want control, obedience, silence. If that doesn't happen they will kill you." Strict compliance is also required from people living in the territory a gang controls. The absolute requirements are to be loyal, to ver, oír y callar or "see, hear and shut up" and to comply with demands. The lives of gang members and residents are affected by anything from curfews to rules determining clothing and haircuts, and any infraction – real or suspected – is punished with a severity the gang deems commensurate with the "offence". Betrayal is punishable by death, while resistance may incur violence to force compliance or a credible death threat." Het gebruik van geweld door bendeleden is een alledaags gegeven: "potential members commit violent acts to be considered for membership and ultimately to gain entry; they are then beaten into the gang in a ritual that has left more than one permanently scarred; they move up the gang ladder by "putting in the work" and showing "commitment," euphemisms for committing violent acts in the name of the gang." Over de afpersingspraktijken kan het volgende nog gelezen worden: "Implicit risk starts as soon as someone is targeted to pay, and it rises if they are unable to pay or the renta charged increases. Those who refuse to pay are killed. Those forced to pay will be constantly harassed, and many have shut their businesses down because they find themselves working solely for the gangs' benefit. Drivers of public transport and commercial goods vehicles are systematically targeted, and many have been killed for refusing to pay or to enter certain areas."

Nadat u een eerste keer werd aangesproken door de bendeleden einde september 2019, besliste u initieel om niet in te gaan op hun eis en de gevraagde renta van \$100 niet te betalen (CGVS I p. 9 en p. 10). Hierbij had u het idee om gedurende een bepaalde tijd uw routine aan te passen en minder op straat te komen, waardoor de bendeleden na verloop van tijd hun eis zouden vergeten (CGVS II, p. 4). Dit is weinig aannemelijk. U vertrok de ochtend volgend op de eerste confrontatie om 4 uur, in plaats van 6.30 uur, naar uw werk. U keerde die avond zo snel mogelijk terug van het werk en kwam om 17.30 uur thuis aan. U deed hetzelfde de twee dagen daaropvolgend (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 4). Het is opmerkelijk dat u dit deed als voorzorgsmaatregel om de bendeleden niet tegen te komen, gelet op wat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaart. U zegt dat bendeleden heel erg aanwezig waren in uw wijk op straat en dat er één bendelid om de twee hoeken stond. Wanneer u wordt gevraagd op welke tijdstippen van de dag zij aanwezig waren, zegt u dat dat vooral 's avonds vanaf 17 à 18 uur was. Soms kwamen ze in grote groepen van twintig naar buiten en dan rookten en dronken ze samen

(CGVS I p. 6). Dat u dan uw routine zou aanpassen zodat u rond 17.30 uur in uw wijk zou komen houdt geen steek. U wordt hier tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op gewezen en in dit licht gevraagd waarom u dacht dat zo snel mogelijk terugkeren van het werk een oplossing was. U antwoordt vaag en zegt dat bendeleden de zone beginnen controleren wanneer er minder daglicht is. U probeerde dan om 17 uur of maximum 17.30 uur snel naar huis te gaan, uit de auto te stappen en niet meer buiten te komen (CGVS II p. 4). Dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk zegt dat 17-18 uur in de avond de tijdstippen zijn waarop de bendeleden buiten komen en dat u tegelijkertijd als voorzorgsmaatregel voor de doodsb bedreiging die u kreeg juist op dat moment naar huis zou terugkeren, houdt geen steek. Dit doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In dit verband is het eveneens vreemd dat u reeds de derde dag nadat u bedreigd was geweest en de renta niet betaald had, naar de winkel ging in uw buurt (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 8). U zegt dat u niets in huis had om te eten en dat u naar de winkel ging om verschillende zaken te kopen. Wanneer u wordt gevraagd of u dat niet tijdens een ander moment van de dag had kunnen inplannen, zegt u dat dat die dag inderdaad een hele grote fout is geweest van u en dat u het overdag had moeten inplannen. Tijdens uw werk was u echter opgesloten in uw kantoorruimte en kwam u niet buiten (CGVS II p. 4). Enerzijds nam u voorzorgsmaatregelen om twee uur eerder naar uw werk te gaan en vroeger terug te keren dan gewoonlijk, om op die manier de bendeleden te vermijden. Anderzijds wandelde u 's avonds door uw wijk, waar om de twee hoeken bendeleden staan, naar de winkel (CGVS I p. 10). Dit zijn twee gedragingen die logischerwijs niet met mekaar gepaard gaan. Uw gedrag doet dan ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het feit dat uw vorige adres nog onaangepast op uw identiteitskaart stond, één van de hoofdzakelijke redenen was dat de bendeleden zich eind september 2019 agressief tegen u hadden gedragen (CGVS I p. 9 en p. 10). U verklaart dat het een haal gangbare praktijk is dat bendes de identiteitskaart van mensen checken om te zien waar deze wonen (CGVS II, p. 2). Dat u na zes jaar nog steeds uw adres niet had gewijzigd roept in het licht van deze verklaringen ernstige vragen op. Wanneer hierop gewezen wordt kan u louter meegeven dat u dacht dat u dit zelf nooit zou meemaken (CGVS II, p. 2). Dit overtuigt geenszins.

Ook na uw problemen vanwege dit adres bleef u wachten om uw adres te wijzigen. Het is immers opmerkelijk dat u pas op 5 november 2019 uw nieuwe identiteitskaart, met actualisering van uw toenmalige adres, bent gaan afhalen. Tijdens uw vrij relaas zegt u slechts dat u in oktober jarig was en dat jaar sowieso uw identiteitskaart moest vernieuwen. U deed dit op 4 november (CGVS I p. 11). Wanneer u wordt gevraagd of u er aan hebt gedacht om uw adres meteen na de bedreiging te laten wijzigen, zegt u dat u dit zeker heeft gedaan. Door tijdsnood en druk op uw werk heeft u uw adres echter pas aangepast begin november. Wanneer ter bevestiging wordt gevraagd of het dus door tijdsdruk is dat u uw adres pas in november aanpaste, zegt u dat u op 15 oktober reeds een afspraak had gemaakt maar dat u veronderstelt dat u door alle administratieve procedures in dat centrum, slechts vijftien dagen later een effectieve afspraak kreeg (CGVS II p. 2). Ten eerste bent u onsamenhangend in uw verklaringen over de reden waarom u een nieuwe identiteitskaart had pas meer dan een maand na de eerste bedreiging. Ten tweede kunnen vraagtekens worden geplaatst bij uw prioritering en de angst voor uw leven, zelfs indien u op 15 oktober een eerste afspraak maakte. Ook deze datum valt namelijk meer dan twee weken na de eerste bedreiging. Bovendien blijkt uit uw spontane verklaringen tijdens uw relaas dat de verandering van adres eerder het gevolg was van een gunstige timing, dan van een prioriteit die u zelf stelde (CGVS, p. 11). Uw opmerkelijke gedrag in een context waarin u voor uw leven vreest, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is ook vreemd dat u verklaart dat de controle van het adres op de identiteitskaart een gangbare praktijk is maar dat u dit in al die jaren nooit zelf zou hebben meegemaakt, zeker in de periode dat u zelf als onbekende in de wijk kwam. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u altijd met de auto in de wijk reed, met als enige uitzondering uw dagelijkse wandeltocht met uw hond (CGVS II, p. 2). Het spreekt voor zich dat dit niet verklaart waarom in al die jaren nooit eerder werd gecontroleerd. Bovendien ging u, zoals in bovenstaande reeds werd vastgesteld, ook naar de winkel vlakbij uw huis.

Voorts is het opmerkelijk dat u besliste naar uw vader te vluchten nadat u niet had betaald, terwijl de bendeleden uitdrukkelijk hadden gedreigd dat ze wisten waar uw vader woonde (CGVS I p. 10). Hiermee uitten ze zowel een impliciete bedreiging naar hem toe, als wat betreft het feit dat ze u zouden kunnen vinden indien u naar daar vlucht. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u een verhuis naar uw vader als oplossing zag, terwijl de bendeleden wisten waar hij woonde, zegt u dat u het niet als een definitieve oplossing zag. U wilde daar slechts een tijdje verblijven en wat advies inwinnen van uw

vader over wat u verder diende te doen (CGVS II p. 11). Uw oom echter, was inmiddels verhuisd naar een zeer privatieve kolonie die heel beveiligd is (CGVS II p. 12). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u ervoor koos om zich bij uw vader te gaan verschuilen in plaats van bij uw oom, zegt u dat u niet close met was met uw oom en dat u zich er ongemakkelijk bij zou hebben gevoeld om hem plots te vragen bij hem te komen wonen (CGVS II p. 13). Gelet echter op de ernst van uw situatie, kan moeilijk rekening worden gehouden met zulke ongemakken. Er mag namelijk redelijkerwijs van worden uitgegaan dat iemand die een werkelijke vrees kent voor zijn leven, oplossingen die wat ongemakkelijk maar veiliger zijn, de prioriteit zou geven. Dat u ervoor opteerde bij uw vader onder te duiken, ondanks dat de bende aangaf te weten waar hij woonde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Niet enkel uw eigen keuze wat betreft uw onderduiken is opmerkelijk, maar eveneens het gedrag van de bendeleden in kwestie. U vermoedt dat de bendeleden wisten waar uw vader woont omdat hij reeds tien jaar in Santa Ana woonde, u hem daar bezocht en hij u ook één à twee keer in de week kwam bezoeken (CGVS II p. 12). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u niet zijn komen opzoeken bij uw vader, zegt u dat u geen enkel idee heeft. U denkt dat het misschien te maken heeft met het type zone waar uw vader woont. Die zone is namelijk een neutrale zone waar bijna geen aanwezigheid is van bendeleden. De bendeleden mogen er wel vrij circuleren, maar zij kunnen er niet opereren. Indien zij daar een misdrijf zouden plegen, dan zouden er namelijk repercussies volgen van de lokale dieven wiens territorium die zone is (CGVS II p. 12). Volgens de algemene informatie waarover het CGVS beschikt, zijn de bendes in El Salvador de groeperingen die politiek en sociaal kapitaal hebben ontwikkeld en territoriale controle blijft het centrum van hun machtsbasis. De territoriale controle wordt gerealiseerd door onder andere een sterk communicatie netwerk, met postvatters verspreid over heel het land die met elkaar per telefoon communiceren. Bendes zijn met andere woorden de groeperingen met het meeste macht in El Salvador. Zoals u zelf bovendien verklaart, kunnen de bendeleden vrij circuleren waar uw vader woont, wat hen niet tegenhoudt om u of uw familie aan te spreken. Uw vage verklaring over "de dievenbendes" in de neutrale zone, overtuigen op geen enkele wijze.

Uw vader en zus wonen nog steeds op dezelfde plaats (CGVS I p. 6 en p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij nog problemen hebben gekend met de bendeleden. U zegt weliswaar dat uw vader niet veel buiten kwam, maar uw zus kwam nog wel buiten. Zij ging naar haar werk dat in dezelfde zone, vijf blokken verder lag (CGVS II p. 11). Dat noch uw vader, bij wie u woonde, noch uw zus ooit zijn aangesproken geweest door de bendeleden die u wilden vermoorden, doet ernstig twijfelen aan uw problemen met MS-13. Volgens de algemene informatie waarover het CGVS beschikt over de veiligheidssituatie in El Salvador, blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet vermindert. In tegendeel, het kan zich uitbreiden tot andere leden van de familie en zelfs tot vervolging van de bedreigde persoon na zijn vlucht leiden. Hier mag des te meer van worden uitgegaan indien de bendeleden reeds weten waar de familie in kwestie zich bevindt. Dat er nooit meer iets is gebeurd, doet verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het opmerkelijk dat u een vrees voor uw leven kende maar dat u een verhuishwagen liet sturen naar uw huis in El Trebol, om uw overige spullen op te halen, die dan vervolgens rechtstreeks naar het huis van uw vader reed, waar u ondergedoken zat (CGVS . 13 en p. 14). De mogelijkheid dat de bendeleden het exacte adres van uw vader toch niet wisten, deed u bij deze teniet door de bendeleden de kans te geven deze verhuishwagen te volgen. Ook deze keuze die u maakt doet, gelet op de context, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is het eveneens opmerkelijk dat u besloot om naar het politiekantoor te gaan dichtbij waar u woonde, om daar klacht te proberen indienen (CGVS I p. 12). Er kan immers verwacht worden dat u deze klacht zou indienen in een ander politiekantoor. Een vrijwillige terugkeer naar de kolonie waar u met uw leven bedreigd bent geweest, doet grote vraagtekens plaatsen bij uw bewering een vrees voor uw leven te kennen en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien staat in de klacht die u indiende bij de politie enkel vermeld dat u in januari 2020 bestolen. Daarnaast wordt nog louter melding gemaakt van het incident in september waarbij bendeleden zouden hebben gezegd dat zij niemand dulden die tegen hen gekant is wanneer ze uw identiteitskaart bekeken. Dat in deze klacht niets vermeld staat over de afpersing – de eigenlijke reden van uw vlucht uit uw wijk en uit El Salvador – doet verder twijfelen aan uw vluchtrelaas. U verklaart hierover dat u naar een speciaal departement was geweest maar dat zij zeiden dat ze niets konden doen omdat u niet weet met welke personen precies u problemen had. U verklaart hier verder over: "Hij zei 'er is een mogelijkheid

om precedent te noteren en in een archief te maken op het politiebureau in nr. 25, maar dan mag u de meest drastische feiten, dus de bedreigingen en de afpersing, niet vermelden. Dan moet u enkel zeggen, de slagingen, de diefstal en de agressie, maar zeker niet de afpersingen en de doodsb bedreigingen. Dan zou het al in het archief zijn opgenomen en mocht er u dan iets overkomen, dan hebben ze iets om op terug te komen.' " (CGVS, p. 13 en 14). Dergelijke vage verklaringen over de reden waarom uw werkelijke problemen niet in de klacht vermeld staan houden maar weinig steek.

Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en medische kaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die niet onmiddellijk worden betwist.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in

aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissing dat bij verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen, mishandelingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.”

Vervolgens verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) te verwijzen naar “een bron”, zonder enige specificatie naar de herkomst ervan, om zijn hele relaas als onwaarschijnlijk te kwalificeren. Hij stelt deze hallucinante redenering niet te begrijpen en licht dit als volgt toe:

“zij stelt immers zelf dat de bendes volledige gehoorzaamheid, controle en stilzwijgen eisen van de burgers. Gebeurt dit niet, dan word je vermoord. Dit wordt verwacht van iedereen die in een door bendes gecontroleerde regio woont – net zoals verzoekende partij. Verwerende partij stelt zelf dat gebruik van geweld door de bendes een alledaags gegeven is. Het citaat stelt dat vanaf het ogenblik dat iemand gevisieerd wordt, hij gevaar loopt. Eens hij niet (meer) betaalt wordt de risico groter en groter.”

Voorts voert verzoeker aan dat hij niet meer met rust werd gelaten vanaf het ogenblik dat hij op de radar van de bendes kwam en dat hij in eerste instantie trachtte de bendes nog te ontlopen in de hoop dat ze hem zouden vergeten, onder meer door van route te veranderen om naar zijn werk te gaan, de uren van zijn vertrek en aankomst te veranderen en nog amper buiten te komen. Hij acht de motieven van de bestreden beslissing over zijn gedrag geen ernstig en objectief argument om geen geloof te hechten aan wat hem is overkomen en laat het volgende gelden:

“Verwerende partij stelt het zich erg zwart en wit voor. Het was voor verzoekende partij niet zomaar mogelijk om haar land onmiddellijk te verlaten, om onmiddellijk 100 euro te betalen, om niet meer naar de winkel te gaan als zij niets meer in huis had...Verzoekende partij probeerde er het beste van te maken tot zij zich kon permitteren om het land te verlaten.”

Waar hem wordt verweten zijn adres niet te hebben veranderd op zijn identiteitskaart, merkt verzoeker het volgende op:

“Dit betreft een slordigheid van verzoekende partij. Zij woonde er al 6 jaar. Zij nam nooit de bus en kwam niet veel buiten, waardoor zij niet veel in contact kwam met bendeleden. Zij zag er de dringendheid van niet in om haar adres te veranderen. Het is ook niet zoals hier in België dat men binnen aantal dagen het adres officieel moet laten veranderen op de identiteitskaart.”

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat hij zou onderduiken bij zijn vader, terwijl de bendeleden hem hadden gezegd dat zij wisten waar zijn vader woonde, betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoekende partij had geen andere keus. Zij had een oom met wie zij geen goede band had. Zij kon ook niet zomaar bij hem gaan onderduiken. Ook die oom stond er niet voor open dat verzoekende partij bij hen zou onderduiken. Verzoekende partij had dan ook geen andere keus dan bij haar vader onder te duiken. Ook al hadden de bendeleden haar gezegd dat zij wisten waar hij woonde, was dit nog steeds een veiligere keuze dan op haar adres te blijven wonen.

Ook het gedrag van de bendeleden – en het feit dat zij verzoekende partij niet zijn komen opzoeken bij haar vader – kan niet aan verzoekende partij worden toegeschreven. Zij kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor het doen en laten van derden. Zij weet dan ook niet waarom zij haar niet zijn komen opzoeken bij haar vader. De bendeleden viseren mensen en personen ze af. Hun gedrag is nooit voorspelbaar.”

Over de vaststelling in de bestreden beslissing dat de klacht niets vermeldt over de afpersingen, stelt verzoeker het volgende:

“De politie wilde simpelweg dergelijke klachten niet registreren. Velen van hen werkten samen met de bendes én verzoekende partij had geen concrete informatie over de bendeleden die haar bedreigd hadden. Zij weigerden dan ook dergelijke verklaringen te akteren.”

Verzoeker stelt verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat hij werd bedreigd en geen kant meer op kon. Hij stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor zijn leven bij terugkeer naar

El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens hem hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Hij meent dan ook wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat hij zonder gevaar voor zijn leven naar El Salvador kan terugkeren.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij betoogt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeert hij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker voegt hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van afpersingsproblemen. Op een avond eind september 2019 zou hij door drie bendeleden van MS-13, die zijn identiteitskaart vroegen en daarop het adres van zijn vorige kolonie zagen staan, zijn geduwd, geslagen en bedreigd. De bendeleden zouden ten slotte gezegd hebben dat ze hem die nacht niet meer zouden lastig vallen, maar dat hij maandelijks 100 dollar zou moeten betalen, om te beginnen de volgende ochtend om 7 uur. Verzoeker zou besloten hebben om niet te betalen en zijn werkroutine hebben aangepast. Op de derde dag na de bedreiging zou hij toen hij van de winkel naar huis ging van een jongen de boodschap hebben gekregen dat hij wist wat hem kon overkomen als hij de volgende ochtend niet zou betalen. Hij zou de volgende dag betaald hebben, net zoals de maanden oktober tot en met december. De dag na de eerste betaling zou zijn auto evenwel beschadigd zijn. Op 26 januari 2020 zou verzoeker tijdens het wandelen zijn benaderd door twee bendeleden die hem zeiden dat hij vanaf de volgende betaling 250 dollar per maand zou moeten betalen. Opnieuw zou verzoeker zijn bedreigd en geslagen. De volgende ochtend vroeg zou verzoeker met enkele spullen zijn vertrokken naar zijn vader en gestopt zijn met werken. Hij zou op 29 januari 2020 een klacht hebben ingediend en op 18 februari 2020 El Salvador hebben verlaten.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een klacht, alsook fotokopieën van zijn identiteitskaart, van zijn paspoort, van zijn rijbewijs en van een medische kaart neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De identiteitskaart, het paspoort, het rijbewijs en de medische kaart hebben betrekking op de identiteit, nationaliteit, reisweg en de rijvaardigheden van verzoeker. Dit zijn alle elementen die niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door verzoeker voorgelegde klacht bevat louter de verklaringen van verzoeker over (enkele van) de door hem aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt overwogen over deze klacht:

"Tot slot is het eveneens opmerkelijk dat u besloot om naar het politiekantoor te gaan dichtbij waar u woonde, om daar klacht te proberen indienen (CGVS I p. 12). Er kan immers verwacht worden dat u deze klacht zou indienen in een ander politiekantoor. Een vrijwillige terugkeer naar de kolonie waar u met uw leven bedreigd bent geweest, doet grote vraagtekens plaatsen bij uw bewering een vrees voor uw leven te kennen en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien staat in de klacht die u indiende bij de politie enkel vermeld dat u in januari 2020 bestolen. Daarnaast wordt nog louter melding gemaakt van het incident in september waarbij benedeleden zouden hebben gezegd dat zij niemand dulden die tegen hen gekant is wanneer ze uw identiteitskaart bekeken. Dat in deze klacht niets vermeld staat over de afpersing – de eigenlijke reden van uw vlucht uit uw wijk en uit El Salvador – doet verder twijfelen aan uw vluchtrelaas. U verklaart hierover dat u naar een speciaal departement was geweest maar dat zij zeiden dat ze niets konden doen omdat u niet weet met welke personen precies u problemen had. U verklaart hier verder over: "Hij zei 'er is een mogelijkheid om precedent te noteren en in een archief te maken op het politiebureau in nr. 25, maar dan mag u de meest drastische feiten, dus de bedreigingen en de afpersing, niet vermelden. Dan moet u enkel zeggen, de slagingen, de diefstal en de agressie, maar zeker niet de afpersingen en de doodsb bedreigingen. Dan zou het al in het archief zijn opgenomen en mocht er u dan iets overkomen, dan hebben ze iets om op terug te komen.' " (CGVS, p. 13 en 14). Dergelijke vage verklaringen over de reden waarom uw werkelijke problemen niet in de klacht vermeld staan houden maar weinig steek."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de motieven inzake het politiekantoor waar hij zijn klacht indiende en de risico's die hij daarbij nam. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Verzoeker voert enkel aan dat de politie dergelijke klachten simpelweg niet wilde registreren, dat velen van hen samenwerkten met de bendes en dat hij geen concrete informatie had over de benedeleden die hem bedreigd hadden. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze deze uitleg verklaart waarom de politie wel noteerde dat verzoeker zou zijn beledigd en bestolen en dat de benedeleden verzoeker hadden gezegd dat zij niemand duldden die tegen hen gekant was, doch niet dat verzoeker werd afgeperst en met de dood werd bedreigd.

De Raad besluit dat de neergelegde documenten op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, treedt de Raad vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze als volgt oordeelt over verzoekers gedragingen na de eerste keer dat hij werd aangesproken om 100 dollar *renta* te betalen:

*"Nadat u een eerste keer werd aangesproken door de benedeleden einde september 2019, besliste u initieel om niet in te gaan op hun eis en de gevraagde *renta* van \$100 niet te betalen (CGVS I p. 9 en p. 10). Hierbij had u het idee om gedurende een bepaalde tijd uw routine aan te passen en minder op straat te komen, waardoor de benedeleden na verloop van tijd hun eis zouden vergeten (CGVS II, p. 4). Dit is weinig aannemelijk. U vertrok de ochtend volgend op de eerste confrontatie om 4 uur, in plaats van 6.30 uur, naar uw werk. U keerde die avond zo snel mogelijk terug van het werk en kwam om 17.30 uur thuis aan. U deed hetzelfde de twee dagen daaropvolgend (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 4). Het is opmerkelijk dat u dit deed als voorzorgsmaatregel om de benedeleden niet tegen te komen, gelet op wat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaart. U zegt dat benedeleden heel erg aanwezig waren in uw wijk op straat en dat er één bendelid om de twee hoeken stond. Wanneer u wordt gevraagd*

op welke tijdstippen van de dag zij aanwezig waren, zegt u dat dat vooral 's avonds vanaf 17 à 18 uur was. Soms kwamen ze in grote groepen van twintig naar buiten en dan rookten en dronken ze samen (CGVS I p. 6). Dat u dan uw routine zou aanpassen zodat u rond 17.30 uur in uw wijk zou komen houdt geen steek. U wordt hier tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op gewezen en in dit licht gevraagd waarom u dacht dat zo snel mogelijk terugkeren van het werk een oplossing was. U antwoordt vaag en zegt dat bendeleden de zone beginnen controleren wanneer er minder daglicht is. U probeerde dan om 17 uur of maximum 17.30 uur snel naar huis te gaan, uit de auto te stappen en niet meer buiten te komen (CGVS II p. 4). Dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk zegt dat 17-18 uur in de avond de tijdstippen zijn waarop de bendeleden buiten komen en dat u tegelijkertijd als voorzorgsmaatregel voor de doodsb bedreiging die u kreeg juist op dat moment naar huis zou terugkeren, houdt geen steek. Dit doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In dit verband is het eveneens vreemd dat u reeds de derde dag nadat u bedreigd was geweest en de renta niet betaald had, naar de winkel ging in uw buurt (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 8). U zegt dat u niets in huis had om te eten en dat u naar de winkel ging om verschillende zaken te kopen. Wanneer u wordt gevraagd of u dat niet tijdens een ander moment van de dag had kunnen inplannen, zegt u dat dat die dag inderdaad een hele grote fout is geweest van u en dat u het overdag had moeten inplannen. Tijdens uw werk was u echter opgesloten in uw kantoorruimte en kwam u niet buiten (CGVS II p. 4). Enerzijds nam u voorzorgsmaatregelen om twee uur eerder naar uw werk te gaan en vroeger terug te keren dan gewoonlijk, om op die manier de bendeleden te vermijden. Anderzijds wandelde u 's avonds door uw wijk, waar om de twee hoeken bendeleden staan, naar de winkel (CGVS I p. 10). Dit zijn twee gedragingen die logischerwijs niet met mekaar gepaard gaan. Uw gedrag doet dan ook verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Door louter te stellen dat dit geen ernstig en objectief argument vormt om geen geloof te hechten aan wat hem is overkomen en dat de commissaris-generaal "het zich erg zwart en wit voor(stelt)", doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met een dergelijk summier betoog blijft hij daartoe echter in gebreke. Ook door te stellen dat hij niet zomaar zijn land kon verlaten, onmiddellijk 100 euro (verzoeker bedoelt allicht dollar) kon betalen of niet meer naar de winkel kon gaan, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen. Dit betoog verschoont immers nog steeds niet dat verzoeker kort nadat hij de renta had moeten betalen overdag naar de winkel in de buurt ging, wat hij zelf als een grote fout beschouwde en niet te rijmen valt met de "voorzorgsmaatregelen" die hij in die periode nam wat zijn werk betreft.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gesteld:

"Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het feit dat uw vorige adres nog onaangepast op uw identiteitskaart stond, één van de hoofdzakelijke redenen was dat de bendeleden zich eind september 2019 agressief tegen u hadden gedragen (CGVS I p. 9 en p. 10). U verklaart dat het een haal gangbare praktijk is dat bendes de identiteitskaart van mensen checken om te zien waar deze wonen (CGVS II, p. 2). Dat u na zes jaar nog steeds uw adres niet had gewijzigd roept in het licht van deze verklaringen ernstige vragen op. Wanneer hierop gewezen wordt kan u louter meegeven dat u dacht dat u dit zelf nooit zou meemaken (CGVS II, p. 2). Dit overtuigt geenszins.

Ook na uw problemen vanwege dit adres bleef u wachten om uw adres te wijzigen. Het is immers opmerkelijk dat u pas op 5 november 2019 uw nieuwe identiteitskaart, met actualisering van uw toenmalige adres, bent gaan afhalen. Tijdens uw vrij relaas zegt u slechts dat u in oktober jarig was en dat jaar sowieso uw identiteitskaart moest vernieuwen. U deed dit op 4 november (CGVS I p. 11). Wanneer u wordt gevraagd of u er aan hebt gedacht om uw adres meteen na de bedreiging te laten wijzigen, zegt u dat u dit zeker heeft gedaan. Door tijdsnood en druk op uw werk heeft u uw adres echter pas aangepast begin november. Wanneer ter bevestiging wordt gevraagd of het dus door tijdsdruk is dat u uw adres pas in november aanpaste, zegt u dat u op 15 oktober reeds een afspraak had gemaakt maar dat u veronderstelt dat u door alle administratieve procedures in dat centrum, slechts vijftien dagen later een effectieve afspraak kreeg (CGVS II p. 2). Ten eerste bent u onsamenhangend in uw verklaringen over de reden waarom u een nieuwe identiteitskaart had pas meer dan een maand na de eerste bedreiging. Ten tweede kunnen vraagtekens worden geplaatst bij uw prioritering en de angst voor uw leven, zelfs indien u op 15 oktober een eerste afspraak maakte. Ook deze datum valt namelijk meer dan twee weken na de eerste bedreiging. Bovendien blijkt uit uw spontane verklaringen tijdens uw relaas dat de verandering van adres eerder het gevolg was van een gunstige timing, dan van een prioriteit die u zelf stelde (CGVS, p. 11). Uw opmerkelijke gedrag in een context waarin u voor uw leven vreest, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is ook vreemd dat u verklaart dat de controle van het adres op de identiteitskaart een gangbare praktijk is maar dat u dit in al die jaren nooit zelf zou hebben meegemaakt, zeker in de periode dat u zelf

als onbekende in de wijk kwam. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u altijd met de auto in de wijk reed, met als enige uitzondering uw dagelijkse wandeltocht met uw hond (CGVS II, p. 2). Het spreekt voor zich dat dit niet verklaart waarom in al die jaren nooit eerder werd gecontroleerd. Bovendien ging u, zoals in bovenstaande reeds werd vastgesteld, ook naar de winkel vlakbij uw huis."

Verzoeker doet zijn nalatigheid slechts af als een slordigheid, doch in het licht van de situatie in El Salvador, waar het volgens zijn verklaringen een heel gangbare praktijk is dat bendeleden iemands identiteitskaart checken om te zien waar deze persoon woont en waar het gebruik van geweld door de bendes een alledaags gegeven is, kan dit allerm minst overtuigen. Zelfs indien verzoeker weinig buiten kwam en nooit de bus nam, is het niet aannemelijk dat hij zich aan een dergelijk risico zou blootstellen. Dit geldt eens te meer nu verzoeker door zijn vroegere adres op zijn identiteitskaart al eens problemen heeft gekend. *Omnis comparatio claudicat*. Zo ook houdt de vergelijking met de situatie in België, waar men binnen een aantal dagen het adres officieel moet laten veranderen op de identiteitskaart, gezien de risico's die men in El Salvador loopt om door de bendes te worden gecontroleerd, geen steek. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen uitleg biedt voor zijn onsamenhangende verklaringen over de reden waarom hij pas meer dan een maand na de eerste bedreiging een nieuwe identiteitskaart had. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts acht de commissaris-generaal het nog opmerkelijk dat verzoeker besliste naar zijn vader te vluchten nadat hij de *renta* niet had betaald, terwijl de bendeleden uitdrukkelijk hadden gedreigd dat ze wisten waar zijn vader woonde. Dit wordt in de bestreden beslissing verder als volgt toegelicht:

"Hiermee uitten ze zowel een impliciete bedreiging naar hem toe, als wat betreft het feit dat ze u zouden kunnen vinden indien u naar daar vlucht. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u een verhuis naar uw vader als oplossing zag, terwijl de bendeleden wisten waar hij woonde, zegt u dat u het niet als een definitieve oplossing zag. U wilde daar slechts een tijdje verblijven en wat advies inwinnen van uw vader over wat u verder diende te doen (CGVS II p. 11). Uw oom echter, was inmiddels verhuisd naar een zeer privatieve kolonie die heel beveiligd is (CGVS II p. 12). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u ervoor koos om zich bij uw vader te gaan verschuilen in plaats van bij uw oom, zegt u dat u niet close met was met uw oom en dat u zich er ongemakkelijk bij zou hebben gevoeld om hem plots te vragen bij hem te komen wonen (CGVS II p. 13). Gelet echter op de ernst van uw situatie, kan moeilijk rekening worden gehouden met zulke ongemakken. Er mag namelijk redelijkerwijs van worden uitgegaan dat iemand die een werkelijke vrees kent voor zijn leven, oplossingen die wat ongemakkelijk maar veiliger zijn, de prioriteit zou geven. Dat u ervoor opteerde bij uw vader onder te duiken, ondanks dat de bende aangaf te weten waar hij woonde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Niet enkel uw eigen keuze wat betreft uw onderduiken is opmerkelijk, maar eveneens het gedrag van de bendeleden in kwestie. U vermoedt dat de bendeleden wisten waar uw vader woont omdat hij reeds tien jaar in Santa Ana woonde, u hem daar bezocht en hij u ook één à twee keer in de week kwam bezoeken (CGVS II p. 12). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u niet zijn komen opzoeken bij uw vader, zegt u dat u geen enkel idee heeft. U denkt dat het misschien te maken heeft met het type zone waar uw vader woont. Die zone is namelijk een neutrale zone waar bijna geen aanwezigheid is van bendeleden. De bendeleden mogen er wel vrij circuleren, maar zij kunnen er niet opereren. Indien zij daar een misdrijf zouden plegen, dan zouden er namelijk repercussies volgen van de lokale dieven wiens territorium die zone is (CGVS II p. 12). Volgens de algemene informatie waarover het CGVS beschikt, zijn de bendes in El Salvador de groeperingen die politiek en sociaal kapitaal hebben ontwikkeld en territoriale controle blijft het centrum van hun machtsbasis. De territoriale controle wordt gerealiseerd door onder andere een sterk communicatie netwerk, met postvatters verspreid over heel het land die met elkaar per telefoon communiceren. Bendes zijn met andere woorden de groeperingen met het meeste macht in El Salvador. Zoals u zelf bovendien verklaart, kunnen de bendeleden vrij circuleren waar uw vader woont, wat hen niet tegenhoudt om u of uw familie aan te spreken. Uw vage verklaring over "de dievenbendes" in de neutrale zone, overtuigen op geen enkele wijze."

Waar verzoeker aanvoert dat zijn oom er niet voor open stond dat hij bij hem zou onderduiken en dat hij geen andere keuze had dan bij zijn vader onder te duiken, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op het CGVS verklaarde verzoeker slechts dat hij en zijn oom "*niet echt close*" waren en dat hij zich "*ook heel ongemakkelijk gevoeld (zou) hebben*" om aan zijn oom "*van vandaag op morgen te zeggen 'hey, zou ik hier eventjes mogen komen wonen?'*" (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2020, p. 13), doch niet dat zijn oom hier niet voor open stond, laat staan dat hij

dit aan zijn oom gevraagd had en dit door zijn oom geweigerd werd. Aldus ontkracht verzoeker niet dat er van hem, als hij daadwerkelijk voor zijn leven vreest, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij op zoek gaat naar oplossingen die, hoewel ze misschien ietwat ongemakkelijk zijn, veiliger zijn dan de oplossingen die hij verkiest. Voorts blijkt uit de voorgaande motieven allerm minst dat verzoeker wordt verantwoordelijk gesteld voor het doen en laten van de benedeleden. Er wordt gesteld dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde over het gegeven dat de benedeleden hem niet bij zijn vader zijn komen opzoeken, hoewel ze hem hadden bedreigd en zijn vader wisten wonen. Met de summiere bewering in het verzoekschrift dat de benedeleden mensen viseren en afpersen en dat hun gedrag nooit voorspelbaar is, kan hij evenmin overtuigen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Uw vader en zus wonen nog steeds op dezelfde plaats (CGVS I p. 6 en p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij nog problemen hebben gekend met de benedeleden. U zegt weliswaar dat uw vader niet veel buiten kwam, maar uw zus kwam nog wel buiten. Zij ging naar haar werk dat in dezelfde zone, vijf blokken verder lag (CGVS II p. 11). Dat noch uw vader, bij wie u woonde, noch uw zus ooit zijn aangesproken geweest door de benedeleden die u wilden vermoorden, doet ernstig twifelen aan uw problemen met MS-13. Volgens de algemene informatie waarover het CGVS beschikt over de veiligheidssituatie in El Salvador, blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet vermindert. In tegendeel, het kan zich uitbreiden tot andere leden van de familie en zelfs tot vervolging van de bedreigde persoon na zijn vlucht leiden. Hier mag des te meer van worden uitgegaan indien de benedeleden reeds weten waar de familie in kwestie zich bevindt. Dat er nooit meer iets is gebeurd, doet verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het opmerkelijk dat u een vrees voor uw leven kende maar dat u een verhuishwagen liet sturen naar uw huis in El Trebol, om uw overige spullen op te halen, die dan vervolgens rechtstreeks naar het huis van uw vader reed, waar u ondergedoken zat (CGVS . 13 en p. 14). De mogelijkheid dat de benedeleden het exacte adres van uw vader toch niet wisten, deed u bij deze teniet door de benedeleden de kans te geven deze verhuishwagen te volgen. Ook deze keuze die u maakt doet, gelet op de context, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten en vrees. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet gelieerd zijn aan zijn (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoeker niet dienstig in zoverre hij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wenst aan te tonen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem voorgehouden bedreigingen en afpersingsproblemen niet aannemelijk maakt en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat hij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zal hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien hij besmet geraakt met deze ziekte maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN